

7 november

Groenland

Paul Fischer had zich het einde van de wereld een beetje anders voorgesteld... wat fabrieksmatiger. Met veel herrie van machines, op elkaar knallende auto's, schreeuwende mensen, geweervuur. Een allesverwoestende bom misschien, die de aarde in kleine stukjes uiteen liet spatten. Maar hier in Groenland? Niets dan een dikke laag opeengepakte sneeuw, rotsen waar je ook maar keek en in de verte witte, hoog oprijzende gletsjers. Geen brandende steden, geen achtergelaten auto's, niets van die heisa. Gewoon een virusje en een paar varkens.

Paul sprong uit de UH-60-Black Hawk helikopter op een besneeuwd veld dat verlicht werd door de dageraad. Een vrouw in een uniformjack van de luchtmacht stond hem op te wachten. Ze had de met bont gevoerde capuchon strak om haar hoofd getrokken tegen de bijtende kou en de wind.

Ze sprong in de houding, 'Kolonel Fischer?'

Paul knikte en salueerde vluchtig terug.

'Tweede luitenant Laura Burns, kolonel. Generaal Curry verwacht u. Deze kant op, meneer.'

Ze draaide zich om en liep naar drie witte nissenhutten toe. De ronde daken versmolten met het landschap. Hij hoorde een dieselfgenerator brommen en zag twee satellietshotels op de hutten staan. Ze waren door tunnels met elkaar verbonden en completeerden de kleine menselijke nederzetting waar het nog geen vierentwintig uur geleden helemaal mis was gegaan.

Paul liep achter het meisje aan. Hun schaduwen liepen in elkaar over als één lange, grijze gestalte op de omgewoelde sneeuw. Hij wilde naar binnen, hopelijk was het er warm. Deze lage temperaturen bezorgden hem een helse pijn in zijn linkerknie. Paul vroeg zich verstrooid af of de jonge luitenant getrouwd was en of zij het type meisje was op wie zijn zoon zou vallen. Zou die jongen zich ooit een keer settelen en kleinkinderen gaan maken, zodat Paul hen schromelijk kon verwennen?

Er kwamen twee F-16's over. Het gebrul van de straalmotoren echo'de op de bodem van het dal. Waarschijnlijk een eskader vanuit Reykjavik. Meteen nadat Novozyme een bioalarm had afgegeven, was dit deel van het luchtruim hermetisch afgesloten en kwamen ze de naleving ervan controleren.

Onder het lopen keek Paul uit over het ondiepe dal. Drie kilometer verderop kon hij de onderzoeksfaciliteit van Novozyme zien liggen: een hoofdgebouw met laboratoria en het woongedeelte van het personeel, een landingsbaan, lichtmasten, een ijzeren wachttoren en twee kleine, smetteloze schuren van plaatstaal voor de varkens. Rondom het hele terrein liep een manshoog hek dat onder stroom stond.

Het meisje – *tweede luitenant Burns*, corrigeerde hij zichzelf in gedachten – bracht hem naar de middelste hut. Geen luchtsluis. Er was geen tijd geweest om een compleet crisiscentrum voor biologische dreiging in te richten, dus hadden de jongens van luchtmachtbasis Thule het communicatie- en commandogedeelte van een verplaatsbare Harvest Falcon-unit gestuurd. Maar dat maakte niet veel uit. Volgens de inlichtingen was het vrijwel zeker dat de virussen niet uit het lab van Novozyme waren ontsnapt.

Sleutelwoord *vrijwel*.

Paul opende de deur en stapte de verwarmde ruimte binnen. Generaal Evan Curry keek op en wenkte Fischer naar de rij monitoren die de achterste muur van de volgepakte ruimte in beslag nam. Een aantal Amerikaanse soldaten zat achter de toetsenborden. Enkele hoge Deense officieren keken mee.

Curry had die typische, permanent stuurs kijkende kop en het peperen-zoutkleurige, gemillimeterde haar van een Hollywoodgeneraal, maar week vervolgens van het script af met zijn lengte van een meter vijfenzeventig en zijn zwarte huidskleur. Wat echt telde waren zijn vier glimmende sterren.

'Hallo, Paul.' Curry schudde hem stevig de hand. 'Ik wou dat ik kon zeggen: leuk je weer te zien, maar dit is zeker zo erg als de vorige keer. Dat was... zeg eens, drie jaar geleden?'

'Drie jaar op de kop af,' zei Paul.

'Echt waar? Je hebt een goed geheugen.'

'Zulke dingen vergeet je niet zo gauw, meneer.'

Curry knikte ernstig. Hij begreep het. Ook onder zijn commando waren er mensen omgekomen.

De generaal wendde zich tot de hoge pieten uit Denemarken. 'Heren,

dit is kolonel Paul Fischer van USAMRIID, het Medisch Onderzoeksinstituut voor Infectieziekten van het Amerikaanse leger, afdeling *bijzondere dreigingen*. Vanaf nu neemt hij de beslissingen. Zijn er vragen?’

Curry sprak het uit als *you-sam-rid* en aan de manier waarop hij ‘bijzondere dreigingen’ en ‘zijn er vragen’ zei was duidelijk te merken dat hij helemaal geen vragen wilde horen. De Denen knikten slechts.

Curry ging verder tegen Paul. ‘Murray Longworth heeft gebeld. Jij bent aan zet, zegt hij. Ik zit hier om jouw bevelen uit te voeren, wat die ook mogen zijn.’

‘Dank u, generaal,’ zei Paul. Zo dankbaar was hij niet. Als hij deze beslissingen aan iemand anders had kunnen toevertrouwen, had hij de beker graag aan zich voorbij laten gaan. ‘Waar hebben we mee te maken?’

Curry wees slechts naar de grote hoofdmonitor in de nissenhut.

Op de een of andere manier had Paul wazige beelden verwacht. In apocalyptische films gingen beelden van bloedbaden altijd gepaard met flink veel statische ruis, flikkerend licht en schuifdeuren die op eigen houtje open- en dichtgingen. Voorstellingen van de dag des oordeels schenen altijd gekenmerkt te worden door ondermaats functionerende elektronica.

Maar dit was Hollywood niet. De belichting was prima, de beelden waren perfect helder.

Op het scherm was een opname te zien via een bewakingscamera boven in de hoek van een laboratoriumruimte. Een man kroop langzaam over de vloer. Hij hoestte aan één stuk door. Het was het soort zware, langdurige hoest waardoor je middenrif zo verkrampt raakt dat je je gaat afvragen of je nog wel adem kunt halen. Bij elke hoestaanval gaf hij natte, gelig roze schuimbrokken op die zich voegden bij het schuim dat zijn kin al bedekte en zijn witte laboratoriumjas had bevlekt.

Steeds wanneer hij zwakjes de ene arm voor de andere zette maakte hij een geluidje, *ieungg*. Onder op het scherm stond: DR. PONS MATAL.

‘O, verdomme,’ zei Paul, ‘dat is Pons.’

‘Ken je die vent?’

‘Vluchtig. Ik heb zijn onderzoek gelezen en op een paar virologencongressen samen met hem in een panel gezeten. En we zijn een keer samen een biertje gaan drinken. Brilljante vent.’

‘Hij gaat heel hard achteruit,’ zei Curry met verbeterden kaken terwijl hij de man gadesloeg. ‘Wat gebeurt er met hem?’

Paul kende het antwoord maar al te goed. Precies drie jaar geleden had hij mensen ook op zo’n manier zien sterven. ‘De longen van dok-

ter Matal vullen zich met slijm en pus waardoor ze verstijven. Hij kan moeilijk lucht krijgen. Hij verdrinkt in zijn eigen lichaamsvocht.’

‘Is dat de manier waarop hij doodgaat? Door verdrinking?’

‘Dat kan. Als er ernstige weefselerosie optreedt kan de longslagader kapotgaan en bloedt hij leeg.’

‘Hoe weten we of dat gebeurt?’

‘Dat zul je weten, geloof me,’ zei Paul. ‘Hoeveel overlevenden?’

‘Geen. Die dokter Matal daar is de laatste. En nog zevenentwintig andere medewerkers van het Novozymelab. Alle lichamen zijn gevonden.’

Curry knikte naar een van de soldaten die de toetsenborden van de kleine schermen bedienden. Terwijl de grote monitor het vergeefse krui-
pen van Matal bleef weergeven, verschenen op de kleinere schermen stil-
staande beelden. Het duurde een tel voor Paul doorhad dat dit geen fo-
to’s maar livebeelden waren, er bewoog alleen niemand.

Op elk scherm was een lichaam te zien dat vooroverlag. Sommige hadden geelroze vlekken op hun shirts, net als Matal. Andere hadden bloed op hun mond en hun kleren. Een paar vertoonden een duidelij-
ker doodsoorzaak – kogelwonden. Iemand, Matal vermoedelijk, was van
oordeel geweest dat dit type griepvirus te dodelijk was en had deze men-
sen ervan willen weerhouden de basis te verlaten, of ze nu wel of geen
symptomen vertoonden.

Paul kreeg pijn in zijn buik bij die beelden – vooral bij die van de
vrouwen. Het roze schuim stond op hun monden en hun ogen starden
levenloos in het niets. Ze herinnerden hem aan het incident van drie
jaar geleden. Evenals Pons had Paul zich genoopt gezien in te grijpen...
en Clarissa Colding was eraan overleden.

Paul haalde diep adem en probeerde die gedachte te verdrijven. Hij
had werk te doen. ‘Generaal, wanneer is de besmetting voor het eerst
geconstateerd?’

‘Nog geen zesendertig uur geleden,’ zei Curry en hij keek op zijn hor-
loge. ‘Afgaand op Matals notities heeft hij er zeven doodgeschoten. Twin-
tig zijn overleden aan de infectie. Wat het ook voor beestje is, het gaat
snel.’

Dat was zacht uitgedrukt. Paul had een infectie nog nooit zó snel en
zó dodelijk zien verlopen. Niemand, trouwens.

‘De controlelampjes van de contaminatiebeveiliging in het gebouw
staan op groen,’ zei Curry. ‘Er zijn maar twee ingangen, de luchtsluisen
staan onder negatieve druk en zijn volledig functioneel. De luchtzuive-
ringsinstallaties staan aan en functioneren goed.’

Paul knikte. Negatieve druk was essentieel. Als er ergens kieren in de muren, deuren of ramen zaten zou de frisse lucht naar binnen dringen en de geïnfecteerde lucht *niet* naar buiten kunnen ontsnappen. ‘En niemand van het voltallige personeel is vermist? Dat weet u heel zeker?’

‘Novozyme ging buitengewoon strikt te werk. Via de administratie hebben we iedereen die niet in het gebouw was op het moment dat het gesloten werd, kunnen lokaliseren. Zij zijn allemaal in quarantaine gebracht en tot nog toe vertoont geen van hen symptomen. Het is ingedamd.’

Op het scherm zagen ze dat het kruipen van Matal nog trager werd. Zijn ademhaling ging sneller en gepaard met het rochelende geluid van klodders slijm. Paul had moeite met slikken. ‘Heeft dokter Matal nog specifieke gegevens over de ziekte voor ons kunnen noteren?’

Curry pakte een klembord en overhandigde het aan hem. ‘Matal zei dat het een nieuwe variant van de A-griep was. Iets van de varkens. Zenozenose zei hij, geloof ik.’

‘Xenozoönose,’ sprak Paul het woord langzaam uit.

‘Ja, dát,’ zei Curry. ‘Het is erger dan de Spaanse griep van 1918,’ zei hij.

Paul bladerde snel de aantekeningen door. Matal had geen tijd gehad om de griep nauwkeurig te typeren, maar hij had geredeneerd dat het een H5N1-variant moest zijn of een mutatie van H3N1. Pauls ogen vlogen over de regels, bang voor wat hij te lezen zou krijgen, en hij huiverde toen hij het uiteindelijk zag staan: Matals medewerkers hadden oseltamivir en zanamivir ingenomen, twee antivirale middelen waarvan bekend was dat ze hielpen tegen de varkensgriep. Geen van beide had gewerkt.

‘Ik ben geen wetenschapper, Fischer,’ zei generaal Curry, ‘maar ik weet genoeg om te kunnen zeggen dat niet iederéén aan een virus doodgaat. Ik sta er versteld van dat zo’n burger als Matal zijn eigen mensen afschiet.’

‘Hij heeft gezien hoe snel het zich verspreidde en had geen manier om het tegen te houden. Matal besloot dat zijn dood en die van zijn medewerkers de voorkeur had boven de potentiële dood van miljoenen.’

‘Ach, ga toch weg,’ zei Curry. ‘Ik was niet van plan om die roze blubber van Matals kin te likken, maar hoe erg kan het zijn?’

‘Bij de epidemie van 1918 gingen vijftig miljoen mensen dood. In die tijd telde de wereldbevolking nog maar net twee miljard. Dat is nu bijna zeven miljard. In die verhouding zouden we nu rekening moeten houden met *honderdvijfenzeventig* miljoen doden. En toen waren er nog

geen vliegtuigen, generaal. Er waren nog niet eens *snelwegen*. Nu kun je met het vliegtuig binnen een dag waar ook ter wereld komen en dat doen de mensen ook, continu.'

'Maar we hebben net de varkensgriep achter de rug,' zei Curry. 'H1N1 of zoiets. Daar zijn pakweg een paar duizend mensen aan overleden. Er overlijden jaarlijks een kwart miljoen mensen aan de gewone huis-tuinen-keukengriep. Dus excuseer mijn lekenpraat, Fischer, maar ik geloof niet in dat gelul over een H1N1-pandemie.'

Paul knikte. 'Aan H1N1 zou ook niemand van het Novozymelab dood zijn gegaan. Daar hebben ze medische faciliteiten, dokters, antivirale middelen... ze wisten waar ze mee bezig waren. Dit is geen achterlijk gat in de derde wereld, dit is een biotechnologiebedrijf van wereldklasse. En het woord *pandemie* wordt alleen maar gebruikt om een besmetting binnen een groot gebied te omschrijven. Het eerste H1N1-geval werd in Mexico gemeld. Zes weken na die melding werd het al in drieëntwintig landen vastgesteld. Het was wereldomvattend. Als dat het virus van Matal was geweest, zou je te maken hebben gehad met een wereldwijde sterfte van vijfenzeventig procent, godbetert. Weet u wel hoeveel mensen dat zijn?'

'Vijf miljard,' zei Curry, 'ik kan wel rekenen. Geloof het of niet, je moet wiskunde in je pakket hebben om generaal te kunnen worden.'

'Neem me niet kwalijk, meneer,' zei Paul.

Curry keek naar Matal. De generaal scheen even op denkbeeldige kauwgom te kauwen. Toen zei hij: 'Je schildert wel een verdomd griezelig beeld, Fischer.'

'Ja, meneer, dat is zo.'

Na nog twee kauwbewegingen zweeg hij een tijdje. 'Ik weet wel wat ik zou doen als ik in jouw schoenen stond,' zei hij toen. 'Korte metten maken.'

'En als ik korte metten maak, generaal,' zei Paul, 'wat zijn dan de opties?'

'Wij hebben de volledige medewerking van de Deense regering en de premier van Groenland. Ze willen dat het uitgeroeid wordt, dus zullen ze elk verhaal bevestigen dat we opdissen. Thule heeft een Bone met acht BLU-96's gereedstaan.'

Paul knikte. Een *Bone*, een B1-bommenwerper dus. BLU-96's waren *fuel-air*-bommen van tweeduizend pond. Op een van tevoren vastgestelde hoogte gingen de bommen af en verspreidden vernevelde brandstof die zich vermengde met de omringende lucht en een wolk van een

uiterst vluchtig, zeer brandbaar mengsel creëerde. Als zo'n wolk in brand vloog stegen de temperaturen tot een hoogte van zo'n duizend graden waardoor alles binnen een straal van anderhalve kilometer verbrandde – ook de virussen en alles waar ze in en op zaten.

‘Hebben we nog meer opties, generaal?’

‘Jazeker,’ zei Curry, ‘nog twee. We kunnen teams met speciale bioalarmkleding naar binnen sturen om het hele complex te onderzoeken. Dan nemen we het risico dat ze door één kleine, ondoordachte handeling het virus naar buiten laten ontsnappen. Of we verlaten het zinkende schip en doen Detroit nog eens dunnetjes over.’

Paul keek de generaal aan. ‘Een atoombom? Heeft u een atoombom?’

‘Minder dan een megaton,’ zei Curry. ‘Maar je kunt dag met je handje zeggen tegen alles binnen een straal van vijf kilometer. Ik heb evacuatiehelikopters stand-by. We brengen onze mensen op een veilige afstand, laten alles hier achter en steken de kerstboom aan.’

Curry meende het serieus. Een *atoombom*, mijn god.

Fischer keek naar een monitor die beelden toonde van de omgeving vlak buiten het gebouw van Novozyme. Bij een van de schuren zag hij de varkens rondscharrelen. Matal en Novozyme hadden gehoopt van deze varkens een kudde van menselijke orgaandonoren te maken. Zij deden onderzoek naar xenotransplantatie, een wetenschap die delen van een dier wegneemt en overplaatst in een ander dier. Er waren honderden biotechnologiebedrijven die soortgelijk onderzoek deden en elke onderzoeksrichting bracht een gering gevaar met zich mee. Gering maar reëel, zoals het tafereel voor hen onomstotelijk liet zien.

Gek genoeg maakten de varkens helemaal geen zieke indruk. Zij leken zo tierig als een varkentje in de modder – ze aten, wroetten in de halfbevoren grond of sliepen. Vreemd genoeg gaf het Paul een treurig gevoel dat de dieren moesten sterven.

‘Hoe lang duurt het tot de B1 zijn brandbommen kan afwerpen?’

‘Twee minuten na mijn bevel,’ zei Curry. ‘De Bone staat klaar.’

Paul knikte. ‘Doe maar.’ Hij hoopte dat de bommen nog op tijd zouden komen om een eind te maken aan de lijdensweg van Matal, voordat zijn longen het helemaal begaven.

Curry pakte een telefoon en gaf een simpel bevel: ‘Groen licht.’

Op de monitor was te zien dat Matal opnieuw een hoestaanval kreeg. Zijn lichaam trok helemaal krom in een verkrampde foetushouding. Hij sloeg zwakjes om zich heen en rolde toen op zijn rug. Zijn armen reikten naar boven en zijn vingers kromden zich als klauwen. Met veel ge-

rochel slaagde hij er nog één keer in adem te halen, toen begon zijn hele lichaam te schokken van een volgende hoestbui. Het bloed spoot met de kracht van een brandslang uit zijn mond; de spatten zaten op de tl-buizen boven hem. Zijn lichaam verslaptte. Het rode vocht bubbelde op zijn lippen en druppelde vanaf het plafond op hem neer.

‘Man, man,’ zei Curry, ‘wat verschrikkelijk!’

Paul had genoeg gezien. ‘Geef me een beveiligde buitenlijn.’

Curry wees naar een andere telefoon, die in het enorme controlepaneel van de computerapparatuur was ingebouwd. ‘Dat is een rechtstreekse verbinding met Langley. Longworth wacht op je telefoontje.’

Murray Longworth. Onderdirecteur van de CIA, hoofd van Pauls afdeling ‘bijzondere dreigingen’ van USAMRIID. Longworth had carte blanche en voerde het bevel over een groep die niet met name genoemd werd maar waarin elementen van de CIA, FBI, USAMRIID, de binnenlandse veiligheidsdienst en andere departementen waren samengevoegd. Een eenheid die als opdracht had biologische en aanverwante dreigingen te bestrijden. Legaliteit op zijn minst discutabel. Geheimhouding absoluut. En het gezag werd feitelijk nooit ter discussie gesteld, zeker niet als Murray Longworth als spreekbuis van de president zelf optrad.

Paul pakte de telefoon. Zijn baas antwoordde na één keer overgaan.

‘Met Longworth. Wat heb je te melden, kolonel?’

‘Ik heb generaal Curry opgedragen de brandbommen te gebruiken.’

Er viel een korte stilte. ‘Ik kan het nog steeds niet geloven,’ zei Longworth. ‘Van zo’n verdomd varken? Hoe kan een varkensvirus mensen besmetten?’

Paul zuchtte. Longworth mocht dan de baas van het hele spul zijn, snappen deed hij het niet. Zou het waarschijnlijk ook nooit snappen. Een van de hoofdmonitoren schakelde over van de stille beelden van dode mensen naar een trillend, wazig vogelperspectief op het gebouwencomplex van Novozyme. Beelden vanuit de bommenwerper.

‘Het varkensgenoom was gemodificeerd en bevatte menselijke eiwitten,’ zei Paul. ‘Dat moet ook als je de organen van varkens geschikt wilt maken voor transplantatie bij mensen. In die eiwitten is een nieuwe variant van de varkensgriep opgetreden en overgesprongen op de mens.’

‘Zeg het op zo’n manier dat ik het ook begrijp.’

‘Snelle verspreiding via de lucht, geen behandeling bekend, drie op de vier mensen komen op een gruwelijke manier aan hun eind. Binnen acht weken over de hele wereld verspreid. Op een schaal van een tot tien is dit een acht en met tien bedoel ik de totale uitroeiing van de mensheid.

Hierop is de tactiek van de verschroeide aarde van toepassing, meneer.’

Paul hoorde Longworth diep zuchten.

‘Maak die klus zo snel mogelijk af en kom daarna meteen terug naar D.C.’, zei Longworth. ‘President Guttierrez roept een geheime vergadering bijeen. Alle Europese landen, India, China, iedereen die over dit soort technologie beschikt. We sluiten alle onderzoeksfaciliteiten, totdat de Wereldgezondheidsorganisatie waarnemers kan inzetten. Ik heb je nodig bij die vergadering.’

‘Ik begrijp het,’ zei Paul. Een geheime vergadering. Er hoefde maar een van die luchtsluizen kapot te gaan en er wachtte hun een ramp van apocalyptische proporties. En de wereldleiders kwamen in het geheim bijeen om de opties te bespreken. Geen mens zou het ooit te weten komen.

Zelfs Matals familie niet.

Op de beelden vanuit de bommenwerper herkende Fischer het veld waar hij zojuist gelopen had en toen de witte nederzetting van nissenhutten. Een fractie van een seconde later hoorde hij de gierende motoren van de straaljager. Een paar seconden nog maar.

‘Na de vergadering in D.C. ga je achter Genada aan,’ zei Murray. ‘We sluiten ze allemaal, maar het complex van Genada op Baffin Island het eerst.’

De monitor liet nu een beeld zien via een camera die op een radarschotel op het dak van de nissenhut moest staan. Het ene moment stonden de gebouwen van Novozyme er nog, toen werd het scherm gevuld met een enorme oranje flits. De grond schudde. Een kleine paddestoel van rook steeg op in de ochtendschemering.

‘Ik vind dat ik beschikbaar moet zijn voor het onderzoekscomplex van Monsanto in Zuid-Afrika of de Braziliaanse basis van Genzyme, meneer,’ zei Paul.

‘Eerst Genada,’ zei Longworth. ‘We weten intussen dat die rottige Pagliones experimenten met mensen uitvoerden. Van hen staat vast dat ze gevaarlijk zijn. Hoever ben je met het opsporen van het Russische meisje?’

Het Russische meisje. Dr. Galina Poriskova. Zij had bedreigd Genada’s geëxperimenteer met mensen aan de grote klok te hangen. Ze had contact met Fischer gezocht en ze hadden elkaar ontmoet. Zij beweerde bewijzen in handen te hebben, maar de Pagliones hadden haar afgekocht voor ze ermee voor de dag kon komen.

‘Ik trek de geldstromen na,’ zei Paul. ‘Investeringsen en dergelijke. De

NSA is er zo goed als zeker van dat ze in Moskou zit, maar de Russen willen niet meewerken.'

'Nu zullen ze wel meewerken, neem ik aan,' zei Longworth. 'Ik zal het op hoog niveau bij Buitenlandse Zaken aankaarten. De vorige keer dat we achter Genada aanzaten heeft P.J. Colding de experimenten met mensen laten verdwijnen. Hij kaapte ook Poriskova vlak voor je neus weg. Dus we beginnen met Genada, voor hij weer van dat soort ongein kan uithalen.'

Paul slikte en sloot zijn ogen. P.J. Colding. Hij had kunnen weten dat die naam zou vallen.

'Ik begrijp het, meneer,' zei Paul. 'Maar ik wil u eraan herinneren dat ik een mol op Baffin Island heb. Ik kan een bericht sturen. Als er iets niet pluis is kan de mol het transport lamleggen en Coldings hele project laten stranden.'

'Het zit me niet lekker dat je niet wilt zeggen wie die mol van jou is.'

'Zolang uw mensen niet kunnen ontdekken hoe Magnus en Danté Paglione aan hun vertrouwelijke informatie van de CIA komen is het beter dat ik de enige ben die dat weet.'

'Ik zeg dat het me niet lekker zit, niet dat het geen goede strategie is. Maar kan die mol ook een bericht naar *jou* sturen, kolonel?'

Paul knarsetandde. Hij wist precies waar het op uitdraaide. 'Nee, meneer.'

'Dat betekent dat jij niet weet of en wanneer de gebroeders Paglione erachter komen dat je zojuist een bom hebt gedropt. Zij kunnen zelf wel bedenken wat er aan de hand was en dan neemt Colding de benen met het project van Genada. Ik sta niet te trappelen om de president te vertellen dat er ergens een xenotransplantatie-unit rondzwerft die niet te traceren is. Niet na wat er zojuist is misgegaan. In de tijd dat jij die vergadering in D.C. doet, trommel ik de eenheid voor bijzondere CBRN-dreiging op. Je gaat er samen met hen naartoe.'

Het team voor bijzondere CBRN-dreiging. *Chemische, biologische, radiologische en nucleaire dreiging*. Paul wist niet veel van die mannen af, daartoe was hij niet bevoegd, maar ze waren meer dan gewone soldaten in *hazmat*-pakken. Het moest een speciale eenheid van door de wol geverfde killers zijn.

'Ik regel een vlucht vanuit Thule voor je,' zei Longworth. 'Zeg tegen je mol dat hij alle transportmogelijkheden uitschakelt, zodat Colding en de medewerkers van Genada niet weg kunnen.'

Het werd van kwaad tot erger. Door zo'n actie kwam Pauls mol zon-